

РЕШЕНИЕ

№ 18946

гр. София, 16.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав, в публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **3571** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, вр. чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. Н. "apis://B.=N.&D.=10623&T.=A.&T.=201" чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите (ЗПП).

Образувано е след отмяна на Решение № 38181/18.11.2025 година, постановено по адм.д. 6865/2025 година по описа на Административен съд – София-град с Решение № 2914/17.03.2026 година, постановено по к.адм.д.№ 1076/2026 година по описа на Върховния административен съд на Република България и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд. Производството е образувано по жалбата на „Сити Кеш“ ООД със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Заповед № 4567/13.06.2025 година на Председателя на Комисия за защита на потребителите, с която на жалбоподателя е забранено да прилага нелоялна търговска практика като не предоставя своевременно на потребителя необходимата информация за сравняване на различните предложения и за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит (информация за годишен лихвен процент, ГПР, включени в ГПР разходи, такси, условия за одобрение и погасителни планове, обща сума за връщане, вкл. предоставена информация на СЕФ) като отправя общи примамливи съобщения за бързо и лесно отпускане на кредит с безплатно кандидатстване, без поръчители, без чисто кредитно досие, с прозрачни условия, с либерален подход като цяло, с възможност за 0 % лихва и описва дейността си като законосъобразна, с цел да привлече потребителите да подадат заявка за кредит като предоставят личните си данни и се съгласят с директен маркетинг, без да знаят за какъв точно кредитен продукт кандидатстват.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е постановена от некомпетентен орган, при допуснати съществени процесуални нарушения, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. Твърди, че са приложими разпоредбите на Закона за потребителския кредит, в които не е предвидено налагане на принудителна административна мярка при извършване на административно нарушение. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Председателят на Комисията за защита на потребителите, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед № 4567/13.05.2025 година Председателят на Комисия за защита на потребителите е забранил на жалбоподателя чрез сайта си <https://citycash.bg> да прилага нелоялна търговска практика, като не предоставя своевременно на потребителя необходимата информация за сравняване на различните предложения и за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит. В мотивите на заповедта било посочено, че липсата на основна информация за кредитите (лихви ГПР, такси, условия за одобрение и погасителни планове), в комбинация с примамливи изявления и предложения, може да повлияе на икономическото поведение на потребителите и те да кандидатстват за съответния кредит. Акцентира се върху обстоятелството, че за да вземе информирано решение, включително за кандидатстване за отпускане на кредит, потребителят има право да сравни различни предложения и едва тогава да предостави личните си данни и да заяви отпускане на кредит. Направено е заключение, че описаната търговска практика на дружеството противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и може да промени или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител. За да постанови този резултат органът е приел, че жалбоподателят не е публикувал Общи условия за отпусканите потребителски кредити или Примерен договор за потребителски кредит, стандартен европейски формуляр. Приел е, че това представлява липса на съществена преддоговорна информация. Приел е, че практиката е недобросъвестна. Приел е, че това представлява нелоялна търговска практика по чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 20.06.2025 година, поради което подадената на 25.06.2025 година от адресата на акта е допустима за разглеждане.

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган.

В Протокол № К-2765936/28.03.2025 година са обективирани данните от извършената проверка на сайта на дружеството. Описани са отварящите се „прозорци“ и съдържащата се в тях информация.

Безспорно установено е, че описаната в заповедта информация не се съдържа.

Нарушението е квалифицирано по чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП.

Съгласно разпоредбата търговска практика от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители.

Приетите от административния орган факти сочат на нарушение по чл. 68е, ал. 1 от ЗПП,

съобразно която търговска практика е заблуждаваща и когато от целия ѝ фактически контекст и като се вземат предвид всички нейни характеристики и обстоятелства, както и ограниченията на използваното средство за комуникация, следва, че тя не предоставя съществена информация, необходима на средния потребител в зависимост от ситуацията за вземането на търговско решение, след като се е запознал с тях, което води или може да доведе до вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на тази търговска практика.

Това нарушение не е съществено, доколкото нарушителят се защитава срещу фактите, а не срещу дадената правна квалификация.

Защитата на потребителите е основен приоритет на Европейския съюз. Съгласно разпоредбата на чл. 153, § 1 и § 3, буква „а“ от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) Общността допринася за постигане на високо ниво на защита на потребителите чрез приетите от нея мерки, съгласно член 95. Безспорно възможността на потребителя да вземе своето информирано решение досежно потребността си от дадена стока или услуга може да бъде силно повлияна от нелоялни търговски практики. Именно по тази причина европейският законодател императивно ги забранява, регламентирайки комплекс от правила, съдържащи се в Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета (Директива 2005/29/ЕО /Директивата), които да хармонизират уредбата в държавите членки в посочената сфера.

Единната забрана за прилагане на нелоялни търговски практики, които изопачават икономическото поведение на потребителите, е изрично изведена в Съображение 11, изр. 2-ро от преамбюлната част на Директивата, и се съдържа като правило в разпоредбата на чл. 5, § 1. Съгласно дефинитивната норма на чл. 5, § 2 Директивата една търговска практика е нелоялна, ако противоречи на изискванията за дължимата професионална грижа и съществено изопачава или е възможно да изопачи съществено икономическото поведение по отношение на продукта на средния потребител, до когато достига или за когато е предназначена стоката, или на средния представител на група, когато една търговска практика е ориентирана към група потребители. По предписание на § 4 от същата разпоредба, търговските практики са нелоялни и когато са заблуждаващи по смисъла на членове 6 и 7, или са агресивни по смисъла на членове 8 и 9.

Чл. 7, § 1 Директива 2005/29/ЕО дефинира като заблуждаваща тази търговска практика, която във фактически контекст, отчитайки всички характеристики и обстоятелства и ограниченията на средството за комуникация, пропуска съществена информация, необходима на средния потребител съгласно контекста, за да вземе решение за сделка на база осведоменост и следователно подтиква или е възможно да подтикне средния потребител да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел.

Цитираните предписания на чл. 5, § 1, § 2, § 4 и чл. 7, § 1 Директивата са дословно възпроизведени в националния правопорядък съответно с разпоредбите на чл. 68в, чл. 68г, ал. 1 и ал. 4 и чл. 68е, ал. 2 от ЗЗП.

Съдът на Европейския съюз (СЕС) е имал възможност да се произнесе по тълкуването на чл. 5 и чл. 6 Директива 2005/29/ЕО, като в свое Решение (първи състав) от 19 септември 2013 г. по Дело С-435/11 г. провежда разграничение между двете норми, приемайки че съставът на заблуждаващата търговска практика, уреден в чл. 6, § 1 Директивата, е специален по отношение на този по чл. 5, § 2 от същата, поради което наличието на предпоставките, визирани в него, прави безпредметен анализа на тези, посочени в чл. 5, § 2. Това становище е застъпено и в Решение

(първи състав) от 16 април 2015 година по Дело С-388/13 година. Същото се отнася и за останалите хипотези на нелоялна търговска практика, каквато например е тази по чл. 7, § 1 Директивата.

За да е осъществен състава на нарушението е необходимо: 1) търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; 2) тази търговска практика да се състои в непредоставяне своевременно на съществена информация по смисъла на ал. 1 с.з. и 3) като резултат, респ. възможен такъв, да е взето търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика.

По аргумент от чл. 68е, ал. 1 от ЗЗП съществена е тази информация, която е необходима на средния потребител в зависимост от ситуацията за вземането на търговско решение. Ориентир, съгласно същата норма, е целият фактически контекст на използваната търговска практика, всички нейни характеристики и обстоятелства, както и ограниченията на използваното средство за комуникация.

По смисъла на легалната дефиниция, съдържаща се в § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП, „търговска практика“ е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите.

Съгласно § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП „търговец“ е всяко физическо или юридическо лице, което продава или предлага за продажба стоки, предоставя услуги или сключва договор с потребител като част от своята търговска или професионална дейност в публичния или в частния сектор, както и всяко лице, което действа от негово име и за негова сметка.

В този смисъл „Сити Кеш“ООД се явява търговец по смисъла на цитираното нормативно предписание.

Предлагането на бързи потребителски кредити е услуга, която безспорно може да се окачестви като „търговска практика“ по смисъла на § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП.

Съгласно чл. 5, ал.1 от Закона за потребителски кредит (ЗПК) преди потребителят да е обвързан от предложение или от договор за предоставяне на потребителски кредит, кредиторът или кредитният посредник предоставя своевременно на потребителя съобразно изразените от него предпочитания и въз основа на предлаганите от кредитора условия на договора необходимата информация за сравняване на различните предложения и за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит. А според ал. 2 Информацията по ал. 1 се предоставя във формата на стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити съгласно приложение № 2.

В конкретния случай безспорно установено е, че сайта не предоставя информация за общите условия за отпускане на потребителски кредит и съдържащата се в СЕФ информация относно условията, на които трябва да отговарят поръчителите.

Тази информация трябва да се квалифицира като съществена, тъй като е от значение за вземане на търговско решение.

Съгласно § 13 т. 31 от ДР на ЗЗП „Търговско решение“ е всяко решение, взето от потребител за това дали да закупи стока или услуга, за начините и условията за нейното закупуване, дали да извърши цялостно или частично плащане, дали да задържи стоката, или да се разпореди с нея, да упражни правата си, предвидени в договора по отношение на стоката или услугата, независимо от това, дали потребителят решава да предприеме действие или не.

От анализа на горната разпоредба се налага извод, че за да е налице нелоялна търговска практика е без значение дали е сключен договор или не, достатъчно е в един по-ранен момент преди

сключването на договора, потребителят да е взел решение да сключи договор.

В конкретния случай липсват данни конкретен протребител да е взел конкретно решение за сключване на договор под влиянието на информацията, съдържаща се в сайта на дружеството-жалбоподател.

Съдът намира, че оспорения административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия, арг. чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП.

Съдът намира, че заповедта е издадена при спазване на административнопроцесуалните правила. В конкретния случай липсват данни за сключени договори за потребителски кредит, респ. за взети решения за сключване на договори.

Съдържащата се в сайта информация представлява първичен информационен продукт, който дава най-обща представа за предлаганите от дружеството-жалбоподател услуги. Въз основа само на тази информация и без личен контакт не може да се вземе решение, респ. да се сключи договор. В конкретния случай средният потребител не може да бъде заблуден и да сключи договор в резултат на неправилната практика.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед следва да се отмени като незаконосъобразна.

На жалбоподателя следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 306,76 евро (3 x 200 лева = 600 : 1,95583), представляваща юрисконсултско възнаграждение в размера по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в приложимата редакция (ДВ бр. 53 от 2025 година), на основание чл. 226, ал. 3, вр. чл. 143, ал. 3 от АПК.

Предвид горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 4567/13.06.2025 година на Председателя на Комисия за защита на потребителите, с която на „Сити Кеш“ ООД със седалище и адрес на управление [населено място], ЕИК[ЕИК].

ОСЪЖДА Комисия за защита на потребителите ДА ЗАПЛАНИ НА „Сити Кеш“ ООД със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 5, ЕИК[ЕИК], сумата от 306,76 (триста и шест и 0,76) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от получаване на съобщението с касационна жалба.

СЪДИЯ :